

متن پرسش

سلام استاد: کم پیش میاد که نمازم قضا شه. ولی وقتی نمازم قضا میشه. من اصلا ناراحت نمیشم. و از این ناراحت نشدن می‌شینم گریه می‌کنم که چرا من ناراحت نمیشم. از اینکه نماز نخوندم. یعنی. من کافر هستم؟ یا منافق؟ چند وقت پیش. یکی از فامیل که نامحرم بود یدفه من رو بدون روسری دید من خودم رو سریع کشیدم کنار دیوار ولی وقتی بهش فکر کردم دیدم ناراحت نشدم. شبها قبل سحر بعضی اوقات خیلی گریه می‌کنم. برای نفهمی هایی که دارم. با امام زمان خیلی حرف می‌زنم. خیلی گله می‌کنم. ولی هیچ اتفاقی نمیوفته. دوباره همون آدم قبلی. که از دوست داشتنی هاش. نمیتونه بگذره. (مثل شهوت فیلم دیدن. بد رفتاری با همسر و...) من واقعا نیاز به کمک دارم و فکر می‌کنم هیچ کس صدام رو. نمیشنوه. من نمیتونم به خانواده یا به همسرم از مشکلات روحی بگم. و این واسم زجر آورده. استاد لطفا کمک کنید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در کنار شور زندگی و صفای همسرداری، به معارف توحیدی می‌توانید نظر کنید. در ضمن وقتی نماز قضا می‌شود و عمدی در کار نبوده نباید به خود سخت‌گیری کنید. مگر در این امور و یا موارد دیگر که می‌فرمایید، عمدی در کار بوده؟! برای شروع خوب است کتاب «فرزندم؛ این‌چنین باید بود» را که روی سایت هست، مطالعه فرمایید. موفق باشید

<https://lobolmizan.ir/book/۲۹۴?mark=%D۹%۸۱%D۸%B۱%D۸%B۲%D۹%۸۶%D۸%AF%D۹%۸۵>